

Marx-Lenin-Luxemburg Front (Holland)

Contre le Courant (België)

December 1941.

MANIFEST!

Aan
de arbeiders en arbeidersvrouwen
van alle landen!

KAMERADEN.

Wij naderen het einde van het jaar 1941, dat volgens de beïoefte van Adolf Hitler aan het Duitse volk de definitieve overwinning zou brengen voor de Duitse wapenen en dat de voorwaarden zou scheppen voor het honderdjarig rijk van welvaart, geluk en vrede, die het Nieuwe Europa onder Duitse leiding aan de wereld zou verzekeren.

Hoe geheel anders is de werkelijkheid dan die door Hitler werd voorspeld. De opeenvolgende offensieven van de Duitse weermacht, die sedert 22 Juni van dit jaar tegen Rusland ontketend zijn, zijn vastgelopen. Ondanks de zware slagen, die aan de Russische legers werden toegebracht, gelukte het Hitler niet om voor het begin van de Russische winter Leningrad en Moskou te veroveren. Het inzetten van een geweldige troepenmacht tegen Moskou bleek de taaie weerstand der Russen niet te kunnen breken. Nog vóór dat de macht van generaal Winter zich ten volle kon ontplooien, werd aan de Duitsers en hun bondgenoten bij Rostow een zware nederlaag bezorgd, die hen tot een overhaaste terugtocht langs de zee van Azov noopte, terwijl de Russen noordelijker een belangrijk deel van het Donetz-bekken van vijanden gezuiverd hebben. Bovendien schiepen de weersomstandigheden gunstige gelegenheden voor Russische offensieven aan het Moskouse front en bij Leningrad, zodat op dit tijdstip nog volstrekt niet gezegd kan worden, tot hoever de Duitse legers moeten terugtrekken om nieuwe verdedigingslinies te bezetten, terwijl zij achter het front de voorbereidingen treffen voor een nieuw voorjaarsoffensief. De erva-

ringen van de strijd achter het Oostfront zijn van dien aard, dat in de bezette gebieden door soldaten van de Duitse weermacht openlijk gesproken wordt over de grootste fout, die Hitler in deze oorlog maakte, door in Juni tot een open oorlog met Rusland te komen.

Het reeds aanwezige perspectief van de ononderbroken opmars der Duitsers naar de Kaukasus is door de jongste gebeurtenissen weggevaagd. Er is geen twijfel aan, dat in de hoogste regionen van de Duitse weermacht zowel als onder de directe raadgevers van Hitler het besef gaat groeien, dat de „onoverwinnelijkheid“ der Duitse weermacht niet veel meer is dan een waan.

In het Noorden van Afrika wordt de strijd tussen Britten, Australiërs, Zuid-Afrikaners en Indiërs tegen de gemeenschappelijk opererende Duits-Italiaanse troepen met de grootste hardnekkigheid gevoerd. De modernste oorlogsmonsters spuwen hun vuur en vlammen, zonder dat ook daar aanwijzingen te vinden zijn voor een ontwikkeling, die in de richting wijst van de vernietiging der Britse machtspositie bij het Kanaal van Suez.

* *
*

Nog voor het jaar ten einde ging werden de gebieden en volkeren aan en in de Grote Oceaan door het oorlogsmonster gegrepen, deden de onoplosbare tegenstellingen tussen het Amerikaans-Britse en het Japanse imperialisme de vlammen van de imperialistische oorlog hoog oplaaien. Reeds maanden lang kon uit de opeenvolgende gebeurtenissen worden afgeleid, dat Japan zich gereed maakte tot de sprong. Wij noemen slechts de met Duitse bemiddeling tot stand gekomen overeenkomst tussen Moskou en Tokio in het begin van dit jaar; de arbitraire bemoeiingen van Tokio met de botsing tussen Frans Indo-China en zijn buurman Thailand; de tussen Vichy en Tokio aangegane overeenkomst, die aan Japan het recht gaf troepen in Indo-China te stationeren zich daar militair te versterken in verband met operaties tegen China en voor een later offensief tegen de Britse koloniën en Amerikaanse steunpunten in het Verre Oosten.

Op 7 December ontketende Japan in Duitse trant gelijktijdig de strijd bij de Hawaïeilanden, de Philippijnen, Guam, Wake, alsmede Noord-Malakka, kwamen de Japanse marine en luchtmacht in volle actie en brachten zij gevoelige slagen toe, in het bijzonder aan de Ver. Staten. Zonder formeel de onderhandelingen met Washington af te breken, waren de militaire operaties begonnen, die volgens de op dit punt gelijkluidende verklaringen van Tokio, Washington en Londen een oorlog van lange duur hebben ingeluid.

Zo is twee jaar en 3 maanden, nadat de Duitse over-

macht tegen Polen oprukte, ook al werd daarmee de oorlog tussen Duitsland enerzijds en Engeland-Frankrijk een feit,

de tweede imperialistische veroveringsoorlog een totale wereldoorlog geworden, waarvan tot op heden slechts enige kleinere staten van Europa en Zuid-Amerika uitgesloten zijn.

In de volste zin van het woord: een *Wereldoorlog*.

Geen enkele imperialistische mogendheid, geen enkel koloniaal of semi-koloniaal gebied (behalve het Portugese bezit) is buiten deze oorlog gebleven. Veel sterker dan in de jaren 1914—'18 het geval was, tonen de feiten aan,

dat het Wereldimperialisme slechts in staat is de ramp van de totale oorlog over de gehele mensheid te brengen.

Sedert September 1939 hebben wij dus bittere werkelijkheid zien worden de door Lenin in November 1914 uitgesproken gedachte,

dat op de oorlog, die toen woedde, andere imperialistische oorlogen zouden volgen,

als het wereldkapitalisme zich na de eerste wereldoorlog kon handhaven en herstellen van de zware slagen, die het in de oorlog had ondergaan en

de overwinning van de sociale revolutie in de toonaangevende landen van Europa zou uitblijven, die de kapitalistische in een socialistische orde moest omzetten, nadat de arbeidersklasse in die landen de macht veroverd zou hebben.

De nadelige gevolgen van het uitblijven dezer overwinning hebben daarin bestaan, dat de wereldbourgeoisie overal, behalve in Rusland, de teugels van het bewind in handen hield. Zij heeft in de na-oorlogse ontwikkeling getoond de neergang van de kapitalistische orde niet te kunnen stuiten en aan haar stelsel geen periode van nieuwe opbloei kunnen verzekeren; zij heeft de lasten van crisis en depressie overal op de schouders van het wereldproletariaat afgewenteld; zij heeft op politiek terrein het wereldfascisme tot ontwikkeling gebracht in zijn verschillende nuanceringen, dan wel het centrale gezag van de z.g.n. democratische staat tot afgod verheven om de sociale spanningen te bezweren, die de uitkomst van de zich toespitsende uitbuiting en de groeiende verarming der wereld moesten worden.

Zij heeft daarnaast een nieuwe wedloop in bewapening

georganiseerd, met het bankroet van de Volkerenbond te Geneve overtuigend getoond géén andere oplossing voor internationale wrijvingen te kunnen vinden dan totalitaire voorbereiding van een nog geweldiger en gruwelijker oorlog dan die van 1914—'18 is geweest.

Opnieuw geldt ten volle het „gewogen en te licht bevonden“ voor alle heersers van de kapitalistische wereld en *dwingen dood en verwoestingen op alle zeeën en in alle werelddelen* de in de draaikolk van de oorlog gesleurde volkeren zich te bezinnen op de welhaast honderdjarige uitspraak, dat het in de loop van de imperialistische ontwikkeling gaat om het alternatief:

**ondergang in het barbarisme, of
bevrijding door het Socialisme!**

In het derde jaar van de eerste wereldoorlog zijn het de geteisterde massa's van Russische arbeiders, soldaten en boeren geweest, die aan de gehele wereld met de daad bewezen hebben, dat het mogelijk is voor de onderworpenen der aarde om met vrucht de strijd om de macht op te nemen tegen de vijand in het eigen land. Uit hen laaide de geweldige energie op, die hen in staat heeft gesteld *om door de sociale revolutie heen een eind aan de oorlog te maken en om de grondslagen voor een nieuwe orde te leggen, die niet meer zou kennen die duistere figuur van het verleden: de mens wolf voor zijn medemens:*

De „grondslagen der wereld wankelden“ door de dreun van de stormloop op de machtsposities van het kapitaal. De gehele wereld hield de adem in, toen de Rode October in 1917 werkelijkheid was geworden. Met diezelfde massa, die in vreedstijd wordt gebruikt als het werkvee voor de bezitters en in oorlogstijd als het slachtvee van hun generale staven, werd *de op verwezenlijking van het socialisme gerichtte kracht geboren*, die eerst het wapen van de strijdbare eenheid smeedde en die daarna met dat machtige zwaard alle vijanden velde. Een kern van doelbewuste, opofferingsgezinde en dappere strijders had de weg onderkend, die gaan moest worden en slaagde er in het vertrouwen van de massa in haar eigen kracht te wekken.

Dat lichtende voorbeeld spoort tot navolging aan in de benarde tijden, die wij nu beleven en die komen moesten, omdat de arbeiders buiten Rusland de gevangenen bleven van „oude vormen en gedachten“, zich lieten paaien door goedkope beloften van hun heersers, hoewel het verleden duidelijk had geleerd, dat dergelijke beloften nimmer werkelijkheid worden, *omdat nimmer in de geschiedenis der mensheid een heersende klasse er toe gekomen is vrijwillig afstand te doen van haar macht.*

Het lichtende voorbeeld van October 1917 heeft zijn volle waarde behouden niettegenstaande de schittering van de socialistische zegepraal in het naoorlogse kapitalisme van korte duur was en het verlossende begrip: „alle macht aan de Raden“ in Rusland zelf werd uitgehold, ondermijnd, gelijkwideerd door een opkomende bureaukratische kaste, welke zich zelf de voordelen van de Octoberomwenteling toe eigende, de vruchten van de revolutie grotendeels vernietigde, tenslotte de stem van de revolutie zelf verslikte door de gruwelijkste afslachting van de vaders der revolutie, die ooit en waar ook ter wereld is aanschouwd. De usurpatoren der October revolutie, Stalin met zijn Jagoda's Yesjowe hebben niet slechts in Rusland zelf moeilijk te overschatten schade aan het Wereldsocialisme als bezielend Ideaal toegebracht, zij hebben ook in de van hem afhankelijke IIIe Internationale aanwezige geestdrift, energie en vertrouwen verland, die Internationale tot een karakter en kleurloos werktuig van hun geheim diplomaten den verlaagd. Zij hebben ook daar de strijdzaamheid van honderdduizenden proleten vernield en tenslotte in de jaren van de Spaanse burgeroorlog daadwerkelijk de kapitalistische doeleinden van Londen en Parijs ondersteund.

Ondanks dit proces van verwording der Octoberrevolutie blijft de betekenis van dat grote gebeuren onaangetast en geldt voor de huidige tijd, dat in haar geest de wedergeboorte van de klassekracht der arbeiders van alle landen verkregen moet worden.

Dit blijft volkomen waar, ook al zijn wij er vóór en in de tegenwoordige oorlog getuigen van geweest, dat de politiek van avontuur en opportunisme der Stalinistische bureaucratie Rusland zelf, zowel als de IIIe Internationale tot speelbal van het wereldimperialisme gemaakt heeft. Rusland in de dagen van Munchen (1938) buiten de deur van het overleg der imperialistische rovers sloot; tot den verachtelijk compactgenoot van Hitler-Duitsland maakte in 1939; daarna tot schaamteloos profijttrekker van de imperialistische oorlog in 1939 en 1940 (Poën, Baltische Staten, Finland, de noordelijke Boekowina en Bessarabië), om vervolgens sedert 22 Juni 1941 in de hoek te worden gedreven van den afhankelijken vazal en bondgenoot van het z.g.n. democratische imperialisme van Engeland, den meest beruchten onderdrukker en uitbouter van gekleurde volkeren en het negers lynchende Noord Amerika.

* * *

Ondanks de verzwakking, die de Stalinistische bureaucratie aan de wereldbeweging der arbeiders toebracht en ondanks de even roem- als hopeloze verdwijning van de reeds

sedert 1914 verschrompelende sociaaldemokratische Tweede Internationale, vóór en tijdens de tegenwoordige oorlog, is er geen twijfel mogelijk, dat alléén

het wereldproletariaat de krachten zal en kan opleveren, die aan het gruweldrama van de oorlog een einde zullen maken en die voor de bereiking van dit doel van de lessen zullen uitgaan, die in de eerste wereldoorlog door Rosa Luyemburg, Karl Liebknecht en Lenin gegeven zijn.

Zomin Hitler-Tojo-Mussolinie als Churchill-Roosevelt-Stalin zijn bereid en in staat perspectieven te openen, die het vertrouwen der mensheid in een vreedzame en progressieve ontwikkeling kunnen wekken.

Het Hitleriaanse „socialisme“ is plat bedrog, dat in de massa geen ingang kan vinden, die immers de verarming ondergaat, welke de directe uitkomst is van de brutale roof, welke in alle bezette gebieden van Europa is en wordt gepleegd. Het Hitleriaanse „socialisme“, dat gekenmerkt wordt door bruto parvenuendom der nazibonzen, door wrede en afschuw wekkende Jodenvervolging, door knevelarij en spionage, door massa-arrestaties en executies, is een zo groteske vervalsing van de oude socialistische idealen van vrijheid en gelijkheid, dat slechts bedorven avonturiers en schaamteloze gelukszoekers zich tot aanbidders van het hakenkruis laten bekeren. De ordening van Nieuw-Europa, die Berlijn wil, is de exploitatie en onderdrukking van Duitse en niet-Duitse arbeidskrachten, draait in vele opzichten de wijzers van de klok terug.

Het vredesprogram van Churchill-Roosevelt, dat uit de richtlijnen van hun gemeenschappelijke verklaring afgeleid kan worden, opent geen perspectieven op een vruchtbaarder resultaat van deze oorlog dan de verdragen van 1919 opgeleverd hebben. Het zegevierende Engelse en Amerikaanse imperialisme verzekert de onveranderde verdediging van de kapitalistische uitbuiting zowel als van de koloniale onderdrukking.

Noch Churchill-Roosevelt-Stalin, noch Hitler-Mussolini-Tojo zullen verhoudingen scheppen, die de mensheid voor een nieuwe imperialistische oorlog zullen behoeden.

De doeleinden van alle imperialistische machthebbers kunnen de doeleinden van het wereldproletariaat niet zijn.

Het naar vrede en vrijheid dorstende arbeidersvolk zal de economische wortels van de totalitaire oorlog vernietigen en

evenzeer de macht breken van de bureaucratistische tyrannie, die in Rusland bestaat en die schande over de internationale socialistische beweging gebracht heeft.

* * *

Voor de tweede maal verbloedde de werkende massa op de slagvelden en achter de fronten van een wereldoorlog. Voor de tweede maal worden miljoenen misleid en misbruikt ten bate van de belangen en de begeerten van het Imperialisme. Voor de tweede maal worden de werkelijke doeleinden van de oorlog verborgen gehouden en geldt zonder enige beperking:

De imperialistische wereldoorlog is één en ondeelbaar. Overwinning of nederlaag van een der imperialistische fronten is niet het doel, waarop het wereldproletariaat zich kan richten. Overwinning en nederlaag betekenen ook nu in de eerste plaats de afslachting van de jonge en weerbare mannen, die mee de zegepraal van het socialisme kunnen bevechten.

Nog is de stem zwak van hen, die met overtuiging weigeren een keuze te doen uit de twee imperialistische fronten. De boodschap, die zij brengen, dringt echter in alle landen tot de hoofden en harten door van allen, die de oorlog haten, die de vrede én het socialisme, *de socialistische vrede* willen, die een nieuwe wereld te winnen en slechts ketenen te verliezen hebben.

Reeds zijn in verschillende landen spontane uitbarstingen van verzet der massa voorgekomen, die in de meeste gevallen de directe uitkomst waren van het stelsel van koloniale uitbuiting en afpersing, dat door de Duitse bezettings-authoriteiten wordt toegepast. Toch was er soms sprake van het hanteren van het doeltreffende wapen der politieke massastaking, waarbij proletarische motieven — zeker voor de bewuste kernen — doorslaggevend zijn geweest.

Tengevolge van het verloop van de oorlog, maar ook van de innerlijke uitholling der arbeidersbeweging vóór deze oorlog, zijn eerst thans bescheiden stappen gezet op de weg van internationale samenwerking der proletarische krachten gedurende en tegen de tweede imperialistische wereldoorlog.

Het zijn de oude fundamentele begrippen van onverzoenlijke klassestrijd en internationalisme, die de machtige hefboomen zullen zijn voor het in beweging brengen van het Engelse en Japanse, het Duitse, het Amerikaanse en het Russische proletariaat. In dienst van

het eigen doel, de eigen vlag, het eigen ideaal.

De klassebewuste proletariërs van het blanke ras zullen hun gekleurde klassegenoten, die in de koloniën het juk van brutale vreemde overheersing dragen, tot navolging van hun voorbeeld wekken.

Een wereldwijd front van doelbewuste klasse-actie zal zich vormen, het derde kamp, dat aan de beide imperialistische kampen van de wereldoorlog de oorlog verklaart.

De totale oorlog zal de totale verwezenlijking van de oude gedachte: „oorlog aan de oorlog“ tot uitkomst hebben. Het proletarisch front roept de proletariërs van alle landen op, zich voor te bereiden ter verwezenlijking van onze grootse taak: omzetting van de huidige oorlog in de burgeroorlog. Het proletarisch front zal de weg betreden, die in de jaren 1914 tot 1918 in woord en geschrift, in theorie en in daad, door de dapperste voorgangers van de internationale arbeidersbeweging, Luxemburg, Liebknecht en Lenin is aangegeven.

De daden van de strijders van het proletarische anti-oorlogsfront zullen de onderlinge banden internationaal versterken, het inzicht verdiepen, het overleg bevruchten, de nieuwe, levende internationale organisatie der arbeidersklasse geboren doen worden.

Weg met de Imperialistische veroveringsoorlog!

Weg met de onderdrukking van de gekleurde rassen en de koloniale uitbuiting!

Weg met de terreur en de zwendel van het nationaal-socialisme!

Op voor de klasse-actie en het internationalisme!

Op voor de nieuwe Internationale van het wereldproletariaat!

Op voor de verovering van de politieke macht der arbeidersklasse door massa-actie onder leiding van proletarische strijdcomité's!

Op voor de socialistische vrede en de bevrijding van de mensheid

in en door het Socialisme!

Met socialistische groeten,

het M. L. L. FRONT (Holland)
CONTRE LE COURANT (België).